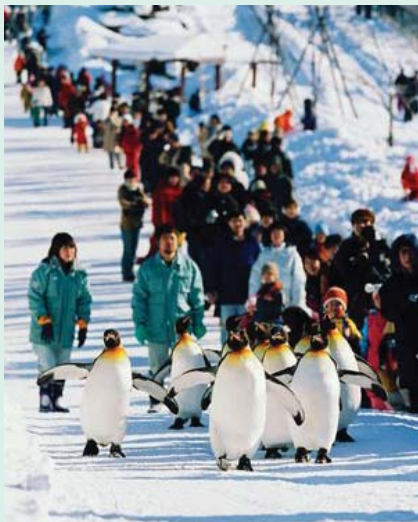

Fogyasszunk pingvint!

Mi magyarok madárszékleteket tanulmányozunk nyomás alatt, az amerikaiak Nobel-díjakat osztogatnak papírrepülőekkel, a franciák a Déli-sarkon filmforgatva szentektől s melegtől zsebelnek be dollár tízmilliókat, a norvégok hadereje plecsniket osztogat az állatkertben – a japánok pedig pingvint fogyasztanak. No nem késsel-villával...

■ Úgy tűnik, az állatvilágot sem kerüli el a szezonális hízás, s tél végén szembesülve a mozgásszegény életmód okozta testtömeg-többlettel, intenzív alakformálásba kezdenek. Noha pingvinéknél talán beválik az a soványító módszer, hogy ha karcsúbbaknak akarunk látszani, vegyük körül magunkat kövérekkel, a hokkaidói *Asahiyama* állatkert gondozói mégis úgy vélekednek, eredendő testalkat ide, hideg elleni hájnévesztés oda: madaraiknál már igazán túlzott ez a téli túlsúly. Csak lassan a testtel? Mivel pingvin formával korlátozottak a sportolási lehetőségek – a bicikli nyergéből nem ér le a lábuk, a focilabdához nem férnek a hasuktól, a kosárlabdához alacsonyak, a szumóhoz vékonyak, a teniszhez zömökek, a kungfuhoz lassúak és még sorolhatnánk –, így a legideálisabb társas sportot választották számukra:

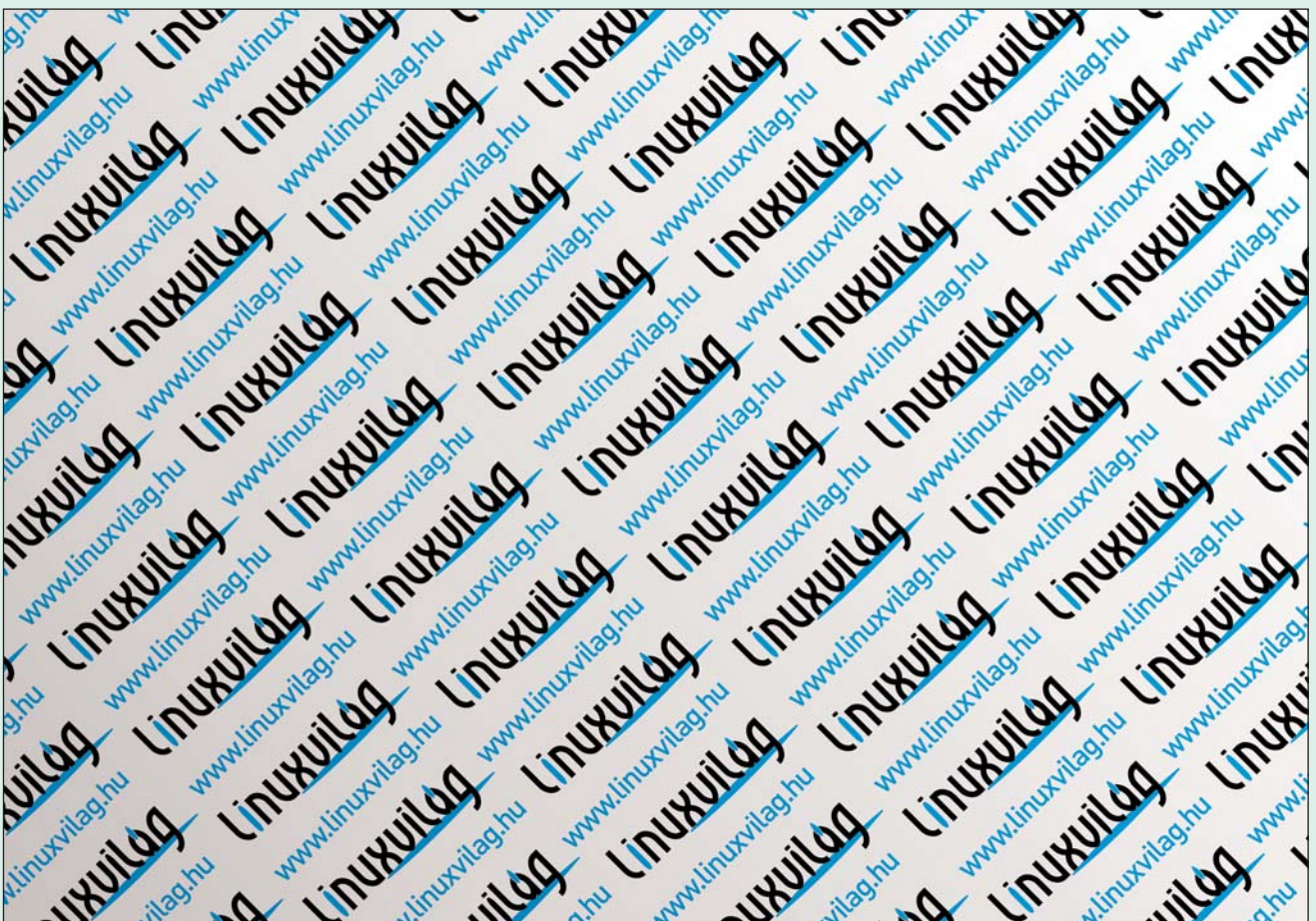
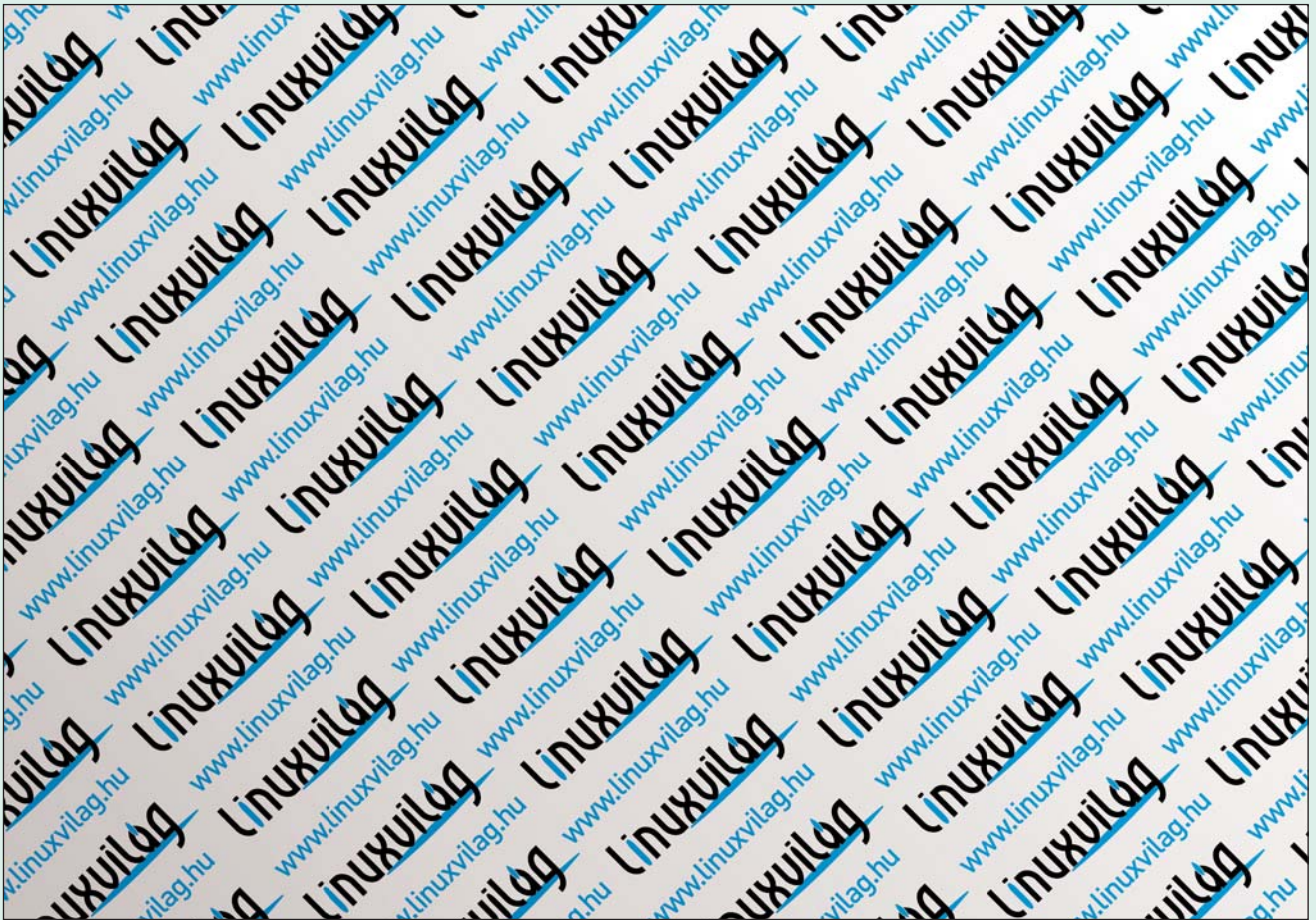
a kocogást. Talpára és libasorba állítva a japán pingvincsapatot, naponta kétszer 500 métert masíroznak erőltetett tempóban egy hóval felszórt kifutón, s ez így megy majd napról-napra, míg nem a tavaszi langyidő beköszöntével elköszönhetnek fölös tömegüktől. Hogy ne érje külalaki diszkrimináció a madárvilágot, említettessék meg néhány hasonló állati karcsúsodási törekvés. Itt van mindjárt *Maggie*, a depressziós alaszakai elefánt, ki bánatában felszedett egy-két mázsácskát. S mivelhogy ő sem az a kimondott siklóernyős-vízisíző típus, személyi edzője őt is kocogásra bírta. Hol és miként lehet egy elefánttal futkározni? Nos, 6 méter hosszú és cirka 7 tonna súlyú futópadot építve. Hogy lássuk, a kocogás mily jótékony hatással bír, a migrénnel, fáradékony-sággal és pajzsmirigy-problémákkal küzdő chicagói orángutánleány, ki magába (és 50 plusz kilójába) roskadva már leányságáról is megfeledkezett, a diétának és kitartó edzésnek köszönhetően immáron az orángutánlegényeket kergeti. Azt mondják, ha kövér a kutya, keveset mozogsz. Nemzetközi felmérés

szerint a világ minden negyedik kutyáján és macskáján lassan már bányász-eszközökkel lehet csak a bordákat kitapintani – e hírre a liverpooli egyetem máris magánklinikával specializálódott testes házikedvencek leaszttására. Valószínűleg a klinika szolgáltatásai elkerülték figyelmét a berlini *Mikeschnek* és a minnesotai *O.T.*-nek, mely nevek alatt és vagdalthúsok felett dagadó kandúrok túlhaladták a 18 kilogrammot. Talán nem is csoda, ha a vagdalthús mellett alternatívaként a washingtoni kutatók kísérlet-egere marad, kin bizonyítva, hogy a szervezetben bizonyos bélrendszeri baktériumtörzsek megléte vagy hiánya alapvetően befolyásolhatja a derékbőrséget, a kísérleti alanyt duplájára-triplájára hizlalták. Bíztható az érintetteknek, hogy már „kövérségbaktériummal” is mentegethető a chips-evés és (sport gyanánt)

a távolbanezés, és egyre-másra fejlesztgetik a fogyasztó gyógyszereket; emellett úgy látszik, eljött az idő, mikor az állatok kezdenek diétába, hogy a fogyasztónak ne kelljen...

Halusz Léna

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva